

Село Черниця розташоване в південній частині Корецького району за 15 км від районного центру і за 45 км від обласного.

В сиву давнину тут жило плем'я дулібів (волинян), яке займалось землеробством і скотарством . На початку XIV століття через феодальні міжусобиці Волинь потрапила під владу Литви , а потім - після Люблінської унії 1569 року - під владу панської Польщі. Вперше село згадується у 1577 році. Важке було життя селян. Люди вмирили від хвороби, епідемії, чуми. Вони мріяли про щасливе майбутнє і боролись за нього. В селі Радянську владу було проголошено у січні 1918 року. У 1920 році через село проходили частини Першої Кінної Армії , до якої вступали місцеві жителі.

В 1939 році в село прийшла радянська влада. На території села Черниця був організований навесні 1940 року колгосп. В якому нараховувалось близько 50 колгоспників. Першим головою колгоспу був Ковальчук Віктор Петрович . Першим комуністом був Орел Зосим, який працював сільським головою. Загинув він від рук бандерівців у 1943 році

Перший вчитель - Діхтярова Ольга Федорівна , яка з 1939 року працювала директором школи. Разом з нею працювали вчителі: Темнюк Єрофей, загинув під час окупації села, а Федір Полікарпович жив і працював у Львові. Вчителька з Корця, Сіницька Ольга Володимирівна вела молодші класи і викладала математику у 5-6 класах.

Вільна земля стала давати багаті урожаї.

Громадян , які безпосередньо боролися з фашистами під час окупації ,не виявлено. Після визволення села в січні місяці 1944 року від фашистів, односельчанам прийшлося вести боротьбу проти українських буржуазних націоналістів . Так в селі була організована спецгрупа , яка нараховувала 20 громадян села.

Настав довгожданий час перемоги. Наше село звільнили від фашистів 12 січня 1944 року. У звільненні населеного пункту приймала участь армія генерала Пухова.

Як вічна слава воїнам Радянської Вітчизни, які віддали своє життя за наше щасливе майбутнє , вирости з української землі обеліском. Є такий і в нашому селі . В дні всенародних свят приходять сюди школярі ,сиві ветерани , жителі села. Всі вони ідуть ,щоб вшанувати пам'ять про тих , хто не зможе радіти весняному сонцю , першим квітам ,веселому перегуку дівчорі.